

Goesta Neuwirt, Ivanka Stoianova og selvfølgelig Kolleritsch selv; men i øvrigt er kredsen af bidragydere stor og varieret og ikke indskrænket til tyske og østrigske forskere. De synspunkter, der anlægges, er ofte overraskende og tankevækkende. Selv har jeg ved flere lejligheder deltaget i disse symposier, og er hver gang vendt hjem inspireret og med ny viden – og med et naturskønt indtryk af Steiermark i oktober måned i erindringen.

Jan Maegaard

Plader

Dietrich Buxtehude: Complete Chamber Music Vol. I (7 Sonatas Op. 1) and Vol. II (7 Sonatas Op. 2). John Holloway (violin), Jaap ter Linden (viola da gamba), and Lars Ulrik Mortensen (harpsichord). dacapo CD 8.224003, 8.224004.

The release of Dietrich Buxtehude's two cycles of trio sonatas by Danish *dacapo* is a remarkable achievement. Remarkable not only in the sense that these two compact discs present to the audience a corpus of surprisingly fresh and rich, individually shaped late seventeenth century instrumental music. But also in the sense that the artistic quality of these recordings simply is sensational, even when compared to the generally high standard of recordings in the early music branch.

It is assumed that the first seven of the sonatas for violin and viola da gamba with harpsichord as the prescribed basso continuo instrument were published in 1694 as the composer's *opera prima* with another seven to follow two years later (as the *opera secunda*). Neither of the two printed collections reveals the exact time of appearance. Only a few other works by Buxtehude were printed during his lifetime. Dietrich Buxtehude (c.1637-1707) served as an organist at the Marienkirche in Hanseatic Lübeck since 1668 and the sonatas fall in line formally with the contemporary North German tradition of secular chamber music. They certainly formed part of the repertoire of the region's prolific musical life at the time. Copies are found also in the Düben Collection (Uppsala University Library).

A special feature of the two collections is the elaborate sequencing of the following keys:

- 1) F major – G major – A minor – B flat major – C major – D minor – E minor
- 2) B flat major – D major – G minor – C minor – A major – E major – F major

A performance of the entire collection would in other words pass through all major and minor keys of the diatonic scale starting on F (except F minor and B minor).

In striking contrast to the formalism of the tonal design the individual style of the fourteen sonatas is an almost ostensibly liberal and imaginative one. This is the old style out of its

straitjacket, musical ideas and figures being constantly developed and exposed in a virtuoso manner without disturbing the very delicate balance between the instrumental parts. Most strikingly, maybe, is the degree of individuality inherent in each of the fourteen sonatas. Each of them stands out convincingly with an identity of its own. When listening to Buxtehude's chamber music it is not so much the almost oblivion over three centuries which appears unjust, but much more so the apparent negligence of half a century of baroque music revival.

The three outstanding musicians who bring this music to life should be duly credited. John Holloway (baroque violin), Jaap ter Linden (viola da gamba), and Lars Ulrik Mortensen (harpsichord) do all master their instrument with excellence. Competence within their fields respectively blends seamlessly and unconditionally with extraordinary phantasy on these recordings. As it did when the group first presented the sonatas at a memorable concert at the Sankt Petri Kirke in Copenhagen in the autumn of 1994. Prior to the concert, the recording engineers of the Danish Radio Broadcast had both the skill and luck to capture almost completely all the intimacy and spontaneity of the group in the compact disc format.

The two compact discs are furnished with an informative commentary in English, German and Danish by Niels Martin Jensen.

Thor kil Kjems

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 1-3. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550714. (1 cd).

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 4-5. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550620. (1 cd).

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 6-7. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550516. (1 cd).

C.E.F. Weyse kender vi bedst som komponist af romancer og sange – men en nuanceret af billedet er undervejs. Cd-udgivelser af hidtil upåagt repertoire, der i flere år har været en klar tendens på det klassiske plademarked, udbreder efterhånden et mere facetteret billede af de komponister, vi „kender“ i forvejen. Således

er fx en spændende del af Weyses klaverproduktion, der andetsteds i denne årbog gøres til genstand for en samlet behandling, for nylig blevet tilgængelig på cd, idet Bohumila Jedlickova har indspillet de sene klaverværker for pladeselskabet dacapo (DCCD 9307, anmeldt i *Dansk Årbog for Musikforskning* XXII (1994)).

Som en betragtelig landvinding i dokumentationen af Weyses musik på plade – og dermed i udbredelsen af et nyt og mere nuanceret Weyse-billede – er der nu også udkommet indspilninger af symfonierne med Det kongelige Kapel under ledelse af Michael Schönwandt. Herhjemme er de tre cd'er kommet på dacapos lavprismærke, Naxos, mens de samme indspilninger til eksportsalg udgives på røde Marco Polo-plader til fuld pris.

Weyses symfonier udgør en væsentlig del af hans produktion, for skønt det umiddelbart betragtet drejer sig om ungdomsværker, alle komponeret i den korte periode 1795-99, er de senere flittigt blevet revideret af komponisten. Revisionerne er dels foretaget i forbindelse med senere koncertopførelser – 5. symfoni er endda omarbejdet så sent som i 1838, godt 40 år efter dens tilblivelse – dels er symfonierne blevet taget frem, når Weyse manglede Ouverturner eller scenemusik til teaterbrug. Det er således i egenskab af Ouverture til *Sovedrikken*, sidste sats af 2. symfoni findes indspillet på lp med Johan Hye-Knudsen og Det kongelige Kapel i Fona-serien med dansk musik, der udkom i 1960erne. De nu udgivne indspilninger er foretaget efter Weyses reviderede manuskripter. Det gælder også den radikalt omarbejdede 5. symfoni, hvortil man kender to forskellige partiturer fra Weyses hånd. I den her indspillede, sene udgave er bl.a. den oprindelige menuet-sats fjernet og erstattet med menuetten fra 1. symfoni.

Symfonierne giver indblik i en epoke, hvor de fremtrædende komponister i Danmark var tyskere, Weyse selv inklusive, og hvor F.L.Ae. Kunzen kæmpede for at skabe anerkendelse omkring Mozarts værker i det københavnske musikliv. Weyses symfonier vidner om tidens spirende interesse for Haydn og Mozart og udgør, i hvert fald for mig, et nyt og interessant supplement til det traditionelle billede af romancemageren Weyse.

Sans for udtryksfulde, tonale spændinger kendetegner allerede 1. symfoni i g-mol (helt ud af Weyses i alt syv symfonier står i en